

SERAPHINA
NOVA
GLASS

NET MIRTIS

TRILERIS

NEIŠ- SKIRS

IŠDAVYSTĖ BUVO
TIK PRADŽIA...

**NET MIRTIS
NEIŠSKIRS**

SERAPHINA
**NOVA
GLASS**

NET MIRTIS NEIŠSKIRS

Romanas

Vilnius
2022

Prologas

Kai atėjau, durys buvo atidarytos. Nesusimąščiau, kad tai keista. Pamaniau, gal jis jas pravėrė norėdamas įleisti gavaus nakties oro. Galbūt verandoje mėgavosi taure vyno ir prireikė vėl ją prisipildyti. Nežinojau, ką reikš, kad durys atviros, neturėjau jų uždaryti. Neturėjau nieko liesti.

Šūktelėjau jį vardu, ant stalo pasidėjau rankinę ir pakreipiau galvą įsiklausydama, galbūt tikėdamasi išgirsti duše tekantį vandenį ar viršuje dunksinčius žingsnius. Niekas neatsiliepė. Nė garselio. Tada ir pastebėjau ant virtuvės grindų gulintį jo telefoną. Ekranu stiklas suskaldytas, bet telefonas veikė. Tai privertė stabtelėti. Jei telefonas nukrito, kodėl jį taip ir paliko? Žvilgtelėjusi į svetainę pastebėjau ant grindų numestas sofas pagalvėles. Buvo labai tylu. Kas, po velnių, čia vyksta?

Dar kartą pakviečiau jį vardu, šaukiau ir varsčiau duris jo ieškodama, širdis plakė vis greičiau. Ar čia apiplėšimas? Užbėgau laiptais ir ėmiau panikuoti. Jis turėtų būti namie. Antro aukšto svetainėje veikė televizorius, bet niekas jo nežiūrėjo. Kai išjungiau, ausyse ėmė spengti tylą. Pastebėjau, kad atviros virš baseino esančio miegamojo balkono

prancūziško stiliaus durys. Įžengiau į balkoną ir, dar nieko nė neišvydusi, neramiai sudrebėjau.

Užpakalinis kiemas buvo užklotas nuo medžių kamienų besileidžiančios kedeninės tilandsijos šakų, tarp jų čirškė cikados. Tirštame nakties ore galėjai just drėgmę. Norėjau jam paskambinti, tačiau prisiminiau, kad ką tik radau jo telefoną pirmame aukšte. Staiga siaubingai panorau atsiimti kiekvieną per kelis pastaruosius mėnesius priimtą sprendimą, atvedusį mane čia, privertusį pamatyti tai, ko niekada negalėsiu ištrinti iš atminties.

Jis buvo ten. Išvydau jį niūrioje mėlynoje šviesoje, kuri nuo baseino sklido po vidinį kiemą. Jis gulėjo ant betono šalia vandens, nuo pakaušio driekėsi kraujo vingiai, upeliu keliavo į kanalizacijos angą netoliese. Iš nykaus, bejausmio žvilgsnio ir blizgančių akių supratau, kad jis miręs.

1

Prieš

Slegia sunkus rugpjūčio karštis, oras drėgnas. Stengiuosi rasti Benetui veiklos be spoksojimo į ekraną, todėl basi sėdime ant galinių laiptų už verandos, lupame purvinas raudonąsias bulves, karpome žaliųjų pupelių galus ir dedame viską į aprūdijusius kibirus tarp kelių. Benas tai dievina. Kiekvieno susiraizgiusio galiuko nuplėšimo ritualas jį ramina. Matau, kad Reičelė su mokyklos drauge virš kriauklės valgo braškes ir meta žalius jų galiukus į permirkusią krūvą; kai paprašau, kad nubėgtų iki šaldiklio ir ištrauktų vištą, dukra pavarto akis. Liko vos kelios savaitės iki mokslo metų pradžios, naudoju nuo Kalėdų likusį advento kalendorių dienoms skaičiuoti. Benetas man padėjo ant Kalėdų Senelio ir dovanų prikištų kojinių paveiksliukų priklijuoti kuprinių ir liniuočių iškarpas.

Rugsėji jis pradės eiti į naują mokyklą, buvo įrašytas į laukiančiųjų sąrašą – jo gydytojas sako, kad tai geriausia mokykla vaikams, turintiems autizmo spektro sutrikimą. Turėjo ją lankyti nuo darželio, tad dabar, kai pradės jon eiti nuo

antros klasės, stengiuosi pažaboti pagiežą tai turčių vietelei, kad privertė mus taip ilgai laukti net po to, kai prieš dvejus metus paaukojome jiems nemenką sumelę. Tačiau tikiuosi, kad naujoji mokykla jam tiks labiau, joje orientuojamasi konkrečiai į neuroįvairove pasižyminčius vaikus. Benetas kartais būna nepalenkiamas ir užsispyręs. Be to, jis greitai susierzina, ir ši mokykla geriausia rajone. Perskaičiau krūvas knygų, lankiausi pas daugybę specialistų, bet vis dar atrodo, kad nuviliu sūnų, nes ne visada suprantu, ką jis jaučia.

Benas atidaro langelį, užklijuotą spalvotų pieštukų iškarpa, ir ištraukia Kalėdų Senelio formos šokoladuką, kartu nekantriai laukiame ypatingos pirmosios dienos (liko vos aštuoniolika dienų), o aš gaunu slaptą prizą tik sau. Dar viena diena priartėjau prie kelių minučių ramybės. Su meile stebiu, kaip sūnus kruopščiai tarsi chirurgas nulupa nuo šokoladuko foliją. Jis – mano laimės šaltinis, bet pastarosiomis savaitėmis esu labai pavargusi.

Karštis pradeda vesti Benetą iš kantrybės, jis darosi irzlus. Pastebiu tai, nes sūnus praranda susidomėjimą skaičiuoti žaliųjų pupelių galiukus ir užsispokso į tolį.

– Ten jonvabalio! – Benetas ima vaikytis vabzdį prie krūmų šalia tvoros. – Žinotai, kad jie bioluminescenciniai?

– Skamba šauniai, – atsakau.

– Ir jie vienas kitą ryja. Ar todėl jie hanibalai?

– Kanibalai, – pataisau.

– O koks skirtumas?

Sūnus pametė iš akių vabalą, grįžta prie verandos ir yra nuoširdžiai susidomėjęs mano atsakymu.

– Hanibalas yra filmų ir knygų veikėjas, o kanibalas yra tai, ką apibūdinai, – paaiškinu taip, užuot detalčiai pasakojusi apie Hanibalo veiklą.

– Jie vienas kitą ėda!

– Taip.

– Jėga, o galiu pažiūrėti, ar jie mėgsta ledus? Galėčiau jiems jų palikti.

– Mama! – Už pravertų stumdomųjų stiklinių durų šūkteli Reičelė. – Nematau jokios vištos!

Užtenka perspėjamai į ją pažvelgti ir dukra uždaro duris, grįžta atgal ir panosėje sumurma „nesvarbu“. Reičelė žino, kad riksmas beveik visada sukelia Benui paniką. Dar praėjusiais metais ji iškart imdavo apgailestauti, jei kaip nors supykdydavo brolių, tačiau dabar, kai ruošiasi eiti į vidurinę mokyklą, ant krūtinės sunertos rankos ir susierzinimo atodūšiai tapo įprasti. Su brendimu atėjęs negailestingumas ją pakeitė. Dabar, kai važiuojame pro Deivisų namą ir jų berniukai žaidžia prie įvažos (arba „būna“ prie įvažos, nes, kaip Reičelė pabrėžia, vaikai jau „nebežaidžia“), vienas jų būtinai tą akimirką meta į krepšį arba ima grumtis su kitu – surengia spektaklį tarsi kokio rojus paukščiai – tai pirmykštis poravimosi ritualas. Reičelė visada kikeną ir vengia mano žvilgsnio. Tai veda iš proto. Jai vos trylika.

– Benetai, – kreipiuosi šypsodamasi, – man atrodo, kad giliai šaldiklyje esu paslėpusi mėtinių ledų su šokolado gabaliukais.

Švelniai patapšnoju jam nugarą, sūnaus akys ima žibėti. Jis nuskuodžia vidun, kad nespėčiau persigalvoti.

Sukraunu kibirus su pupelėmis ir bulvėmis ant stalo verandoje ir įmerkiu kojas į baseiną. Sėdžiu ant krašto, užsiimerkiu, leidžiu vėsiam vandeniui glamonėti pėdas ir vos liestis prie kulkšnių. Akimirką aplinkui tylu, todėl leidžiu sau pagalvoti apie jį – nedidelis atokvėpis, kol turėsiu Klerei nunešti vaistų ir pradėti ruošti vakarienę.

Beveik jo nepažįstu. Kokia gėda. Prisimenu, kaip įgriuvome pro jo duris ir net nepasiekėme sofos. Jis švelniai stumtelėjo mane link prieangio sienos ir per galvą nutraukė marškinėlius. Jaudulį pilve greitai nugesina triuškinama kaltė, bandau nustumti mintis į šalį.

– Mama! – iš virtuvės šūkteli Reičelė. – Skambina tėtis!

Ji išeina su savo telefonu ir nepatenkinta atsidususi jį man ištiesia. Mano rankos nežymiai dreba. Lyg vyras būtų girdėjęs mano mintis ir tyčia jas pertraukęs. Reičelė pastebi tą virpėjimą.

– Kas yra? – paklausia laikydama vieną ranką ant klubo ir laukdama, kol gražinsiu mobilųjį.

– Tiesiog išgąsdinai mane. Viskas gerai. Ir baik rėkauti.

– Jis svetainėje, – gindamasi atsako dukra ir žvilgteli stiklinių durų pusėn, norėdama įsitikinti, kad Benas tikrai negirdi. Įsitaiso kėdėje ir ima suktis, aš kalbu su Kolinu.

– Labas, mielas. Mielas? Alio? Kolinai?

Jokio atsako. Akis ima graužti ašaros. Tai visiškai neracionalu, tačiau staiga įsivaizduoju, kad jis žino, ką padariau, ir yra per daug įpykęs, kad kalbėtų. Kas nors mus pastebėjo ir jam papasakojo. Sėdžiu, kelius apima silpnumas, iš visų jėgų bandau įsiklausyti.

– Kolinai?

– Atleisk, mieloji. Akimirką buvau lifte, – džiugiai prabyla mano vyras. Tolumoje girdėti lifto dzingtelėjimas ir prislopinti balsai.

– Ak. Kodėl skambini į Reičelės mobilųjį? – paklausiu.

– Kelis kartus mėginau skambinti tau. Norėjau paklausti, ar reikia pagriebti vakarienę. Aš pakeliui namo.

– Oi, matyt, savo telefoną palikau viduje. Buvau kieme su Benu. Am... ne, viskas gerai, jau esu viską paruošusi, bet ačiū.

Svarstau, ar mano balse girdėti kaltė, ar jis skamba kitaip. Niekada nepalieku telefono, ypač dėl Beneto ligos ir dėl to, kad su mumis gyvena serganti Kolino motina. Taigi man tai nebūdinga. Kolinas per geras, kad priekaištautų, bet neabejoju, kad tai jam pasirodė keista. Kol stengiamės susitvarkyti su visomis sveikatos problemomis ir skambučiais iš mokyklos, esame susitarę. Abu būsimė pasiekiami. Kolino, sėkmingo nekilnojamojo turto agento, telefono dzingtelėjimas aprodant namus arba svarbaus susitikimo metu neatrodytų labai profesionaliai, bet jis nepalieka visos naštos man vienai. Tikriausiai tai solidarumo gestas. Jis taip pat nustojo gerti alų, kai nešiojau abu mūsų vaikus. Jei negaliu išgerti vyno, mano vyras kentės kartu. Toks jau jis.

Išraustu iš gėdos. Pati jaučiu. Nežymiai nususuku nuo Reičelės.

– Kepta višta su bulvėmis. Benas padėjo, – pridedu, balse girdėti priverstina šypsena.

– Skamba puikiai. Na, tai greitai pasimatysim.

Pokalbiui pasibaigus, Reičelė ištraukia man iš rankų savo mobilųjį. Sukryžiuoja ilgas kojas ir pėdą užkabina už kitos kojos kulkšnies. Atrodo, kad jos kojos galėtų vyniotis ir vyniotis viena aplink kitą. Ji visada buvo liekna. Keliai kone atsikišę, palyginti su siūlo plonumo kojomis, jos atrodo laisvai kabančios iš per trumpų šortų. Nieko nesakau apie tuos šortus, šiandien nenoriu šito mūšio.

Eidama į vidų stbteiliu paglostyti dukrai plaukų ir pabučiuoju viršugalvį. Tarsi kiekvienas motiniškas gestas šiek tiek atpirktų mano nuodėmes. Ji kvepia šleikščiai saldžiu Teilor Swift kūno purškikliu ir nepakelia į mane akių, naršo telefone.

Vakarienė praeina tyliai, tačiau kai Kolinas paliepia Reičelei „jokių telefonų prie stalo“, ji atšauna:

– Nuo tada, kai atsisėdom, pats nuo saviškio nepakėlei akių.

– Tai kas kita. Čia darbas ir tai skubu.

Jis pamosikuoja ranka rodydamas Reičelei, kad padėtų telefoną į šalį. Tiesa, Kolinas beveik niekada nesinaudoja telefonu per vakarienę, bet žinau, kad dirba bandydamas sudaryti didelį komercinį sandorį ir pastaruoju metu kalba tik apie tai, kad geležinkelis yra per arti ligoninės, į kurią jie investavo, ir todėl pastatas dreba. Į taurę įsipilu daugiau vyno nei įprastai, pasinaudoju tuo, kad jo dėmesys kitur. Kolinas nepasakytų nieko, jei išgerčiau visą butelį, bet kartais tai net blogiau – spėlioti, ar žmogus tyliai slepia nusivylimą tavimi, bet yra geras, todėl apie tai nė neužsimena.

– Kaip mama? – paklausia jis.

Jėzau Kristau. Negaliu patikėti, kad pamiršau Klereę.

– Prieš vakarienę įkišau galvą į jos kambarį, bet ji miegojo. Ar nunešti jai lėkštę maisto? – paklausia.

Taip ir nenunešiau Klerei vaistų, kuriuos ji turėjo išgerti ketvirtą valandą. Šūdas. Esu tokia išsiblaškiusi. Palieku mobilųjį, pamirštu svarbius vaistus. Bandau greitai išsisukti.

– Pasakiau, kad atnešiu jai ko nors vėliau. Norėjo kuri laiką numigti, – sumeluuju.

– Tu šventoji. – Kolinas nusišypso ir pabučiuoja mane.

– Fu. Ar galiu eiti? – Reičelė nelaukia atsakymo; atsistoja, šakute nustumia likučius iš lėkštės į kriauklę ir išeina – kaip įprastai pasiteisina indų išplauti negalinti, nes turi daug namų darbų, bet nieko tokio. Kolinui įsitaisius priešais televizorių, o vaikams prisėdus prie namų darbų, įprastai mėgaujosi virtuvėje įsivyravusia tyla.

– Kodėl gi indų neperėmus man? – Koliną žaismingai bumbteli į mane klubu ir paima iš rankų lėkštes.

Pastaruojau metu jis mano, kad užkrovė man nesuvokiamą našta, nes prieš mėnesį paprašė, kad jo serganti motina galėtų apsigyventi svečių kambaryje. Aišku, kad sutikau ją priimti. Ne tik todėl, kad myliu Koliną ir padaryčiau dėl jo bet ką, bet ir dėl to, kad negaliu įsivaizduoti savęs Klerės vietoje. Ji metų metus kenčia prieširdžių virpėjimą, o dabar prisidėjo plaučių vėžys ir demencija. Argi neturėtume jos priglausti? Argi mintis apie senatvę, apie tai, kaip vieniši sėdime slaugos namuose, atsiduodančiuose įsisenėjusiu šlapimu ir troškiniu, neverčia odos pašiuropinti? Leisti dienas pro mažą tau skirtą kambario langelį spoksant į greitojo maisto restorano „Arby’s“ stovėjimo aikštelę ar apsilankant gėlėtu chalatu sėdėti svetainėje, žiūrėti žaidimo „Teisinga kaina“ kartojimus ir dėlioti Eifelio bokšto dėlionę.

Galbūt rūpintis kitais yra žmonėms įgimta, tai tarsi mūsų atspindys – negalime leisti, kad kažkam nutiktų tai, ko patys bijome kada nors sulaukti, – o gal tai gailestis, bet niekada neleisčiau Klerei būti išstremtai ir jaustis vienišai tokioje vietoje. Nors suvokimas, kad ji miršta miegamajame namo gale, užima kvapą, verčia jaustis nemaloniai ir visa tai labai sunku paaiškinti vaikams.

Perleidžiu Kolinui indus ir nešu Klerei vakarienę su tabletėmis. Nušlepsių ilgiu koridoriumi iki jos kambario laikydama lėkštelę su taip smulkiai supjaustyta vištiena, kad ji primena naujagimių maistą. Švelniai pabeldžiu į duris, nors žinau, kad anyta neatsilieps. Įėjusi vos susilaikau neprisidengusi nosies, kad neužgaučiau jos jausmų, – oras kambaryje užsistovėjęs, kvapą sunku apibūdinti. Atsiduoda actu ir yra aitru, primena surūgusį pieną ir puvėsius.

– Labas vakaras, mieloji, atnešiau vakarienę.

Šviesa blanki, bet pagrindinės lempos nejungiu, nes Klerė skundžiasi, kad tai sukelia jai galvos skausmus. Kai suvokiu, kad jos nėra po antklodėmis, širdis ima plakti greičiau.

– Klere?

Kambaryje karšta, lovos gale, paremtas į kėdę, užia ventiliatorius. Dėl tvaiko ir drėgmės akimirką užimą kvapą, pastebiu, kad anyta atsidarė langą. Nenuostabu, kad čia taip nepakeliamai karšta. Luizianoje rugpjūtis, o ji atidaro langą. Šūdas. Turėjau užteiti ketvirtą. Uždarau langą ir delnu prisi-dengiu nosį. Apsisukusi koridoriaus gale pastebiu Reičelę, jos veido išraiška išduoda, kur rasti Klerę. Dukra stovi kaip įbesta, su ašaromis akyse spokso į močiutę – pažeidžiamą, neužsegtu chalatu, be peruko. Klerė privėmė ant vonios grindų ir stypso koridoriuje, beplaukė ir nuogomis krūtimis, nesiorientuoja, dairosi savo kambario.

– Mieloji, – prieš padėdama Klerei pasiekti lovą, mėginu kreiptis į Reičelę, tačiau ši išbėga verkdamą, palūžusi nuo to, ką pamatė. Po velnių, turėjau užsukti pas Klerę ketvirtą. Mano užmaršumas, šis mano išsiblaškyimas dabar skaudina vaikus ir vargšę Klerę. Turiu susiimti.

Padedu Klerei atsigulti į lovą ir įjungiu jos mėgstamiausio serialo „Freizeris“ pakartojimą. Palieku lėkštę ir duodu vaistų, tada išvalau vėmalus nuo vonios grindų ir nusprendžiu nepasakoti Kolinui, kas nutiko. Jis jaudinsis ir norės padėti, bet viskas nutiko per mano aplaidumą, todėl džiaugiuosi, kad jis vidiniame kieme sprendžia darbo problemas, kalbėdamas telefonu gerią alų.

Baigusi pastebiu, kad Reičelės kambario durys uždarytos, girdžiu piktą akustinę koncertinio įrašo dainą, taigi nusprendžiu palaukti rytojaus.

Benetas sėdi svetainėje prie kavos staliuko ir spalvina. Mano mielas mažylis. Taip trokštu apšivyti jį rankomis, pabučiuoti ir suspausti glėbyje, užkutenti, juoktis su juo, bet jis yra jautriausia mano pažįstama siela, todėl išipilu dar vyno ir prisėdu šalia vildamasi, kad sūnus leis akimirką pabūti kartu. Minutę kitą jis nieko nesako, o tada...

– Nori nuspalvinti Didįjį Paukštį*? Transformerių puslapio spalvinti negali, nes jis mano, bet šitą leidžiu.

Jis stumteli per stalą išplėštą lapą. Jame pavaizduotas Didysis Paukštis, viena jo koja nuspalvinta geltonai.

– Čia mažiems vaikams, tai gal nenorėsi, – tęsia jis.

– Man vis vien patinka Didysis Paukštis. Turbūt tai reiškia, kad esu šiek tiek vaikiška, ką?

– Jis netikras, čia tik vyrukas su kostiumu.

– Tiesa. – Nusišypsau, pasiimu lapą ir randu norimą kreidelę.

– Suaugusiesiems vis vien gali patikti tokie dalykai. Ponas Mančinis iš mokyklos vadina tai nostalgija, – sako Benetas.

Slopinu juoką.

– Labai teisingai.

– Ar ponas Mančinis priklauso mafijai? – klausia jis, neatitraukdamas akių nuo transformerio.

Neleidžiu, kad mano veido išraiškoje atsispindėtų sutrikimas ir nuostaba.

– Esu beveik įsitikinusi, kad ne. Kodėl klausai? – pasiteirauju lyg tarp kitko.

– Nes jo pavardė Mančinis – kaip Vincento Mančinio.

– Vincento Mančinio?

* Televizijos laidos „Mapetai“, pagal kurią sukurti ir to paties pavadinimo filmai, personažas (angl. *Big Bird*) (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

- Juk žinai. „Krikštatėvis“.
- Žiūrėjai „Krikštatėvį“? – suklūstu ir spėlioju, kada Benas galėjo jį pamatyti.
- Tai juk geriausias kada nors sukurtas filmas.
- Kas taip sako? – Nusijuokiu.
- Am. Internetas.
- Jis pažvelgia į mane tikėdamasis, kad pritarsiu.
- Na, gerai sakai. Bet nemanau, kad jie giminės.
- Tada gerai, – apsidžiaugia jis, ir tema akivaizdžiai baigta.
- Aha, – sutinku ir toliau spalvinu Didįjį Paukštį. Šią minutę taip neapsakomai myliu savo sūnų. Tos akimirkos, kai išlenda tikrasis Benas ir jis yra visiškai savimi, gniaužia kvapą.
- Vaikams užmigus, neskubėdama ruošiuosi į lovą. Tuščiai spoksau į savo atspindį veidrodyje, makiažo servetėle nusivalau akių pieštuką ir, nuo minties apie jį išiliepsnojus įkyriam karščiui tarpkojyje, užsimerkiu. Nustumiu tą mintį į šalį, nusirengiu ir apsivelku marškinėlius bei švarius apatinius. Kolinas įsitaisęs lovoje su nešiojamuoju kompiuteriu, bet man prisėdus jį užvožia.
- Labas, gražuole.
- Labas. Viskas gerai darbe? – klausiu žinodama atsakymą.
- Ech. Bus gerai. Atleisk, kad atsirado reikalų.
- Jis padeda į šalį skaitymo akinius ir papurto galvą.
- Ligoninės projektas? – jaučiu pareigą paklausti.
- Įsivaizduok – tau atlieka stuburo sintezės operaciją, o sukniastas „Amazon Prime“ siuntinių prikimštas traukinys tave paralyžiuoja. Nesuvokiama, – jis taria žodžius taip, tarsi girdėčiau šią istoriją pirmą kartą. Nusišypsau.

– Atleisk, – atsiprašo ir iškelia rankas pasiduodamas. – Jokių kalbų apie darbą miegamajame. Pažadėjau.

– Nieko tokio. – Užsitraukiu ant kojų pledą ir trinu kremą ant plaštakų bei aukštyn rankomis.

– Ne. Čia šventovė. Kas taip sakė? Man atrodo, kažkas išmintingas.

Kolinas visuomet šaiposi iš manęs ir mano primygtinio reikalavimo, kad miegamajame nėra vietos televizoriui, darbui ir pykčiams. Jis prisitraukia mane arčiau ir pabučiuoja. Taip maloniai, taip nekaltai. Įkvepiu to pažįstamo, vos užuodžiamo „Dolce & Gabbana“ kvepalų aromato kairėje jo kaklo pusėje, jaučiu dygius plaukelius, ataugusius po šio ryto skutimosi, jie tarsi smėlis tarp pirštų, ir noriu verkti.

Viskas, ką matau, tai sunerti atminties siūlai iš vakarykštės nakties. Pavežimas namo, kurio turėjau atsisakyti, nekalta pažintis, virtusi į kai ką daugiau, jo lūpos šalia manų, raktai, atveriantys jo namų duris, kiekvienas kartas, kai sakiau „taip“ ir nė nepabandžiau visko sustabdyti. Negaliu to tvirti. Ašaros rieda skruostais, greitai nusišluostau jas, kol nepasiekė nuogos Kolino odos. Mielas Kolinas, bučiuojantis žemyn mano kaklą, priešais Beno ir Reičelės nuotrauką palikti skaitymo akiniai, tuoj nukrisiantys nuo naktinio staliuko.

Ką aš padariau?

Sudomino? Pirkite knygą NET MIRTIS NEIŠSKIRS
ir sužinokite kaip baigsis istorija

Melani Heil – atsidavusi dviejų vaikų motina, darbšti sergančios anytos slaugytoja ir patikima kaimynė pasiturinčioje Luizianos bendruomenėje. Svarbiausia – ji yra mylinti nuostabaus vyro Kolino žmona.

Mel išvargusi, prislėgta rūpesčių ir puoselėja neišsipildžiusias svajones. Ji nenori būti tik namų šeimininke, net jei bijo sau tai pripažinti. Todėl vieną vakarą po rašymo grupės susitikimo Mel užmezga romaną su garsiu rašytoju Luku. Staiga ji apsiima naują vaidmenį – moters, neįtikėtinai lengvai kurpiančios melus. Moters, galinčios padaryti bet ką.

Kai Mel randa negyvą meilužį jo prabangiame name, suvokia, kiek daug pastatyta ant kortos. Ji privalo išlaikyti romaną paslapyje, kad išsaugotų savo santuoką, ir turi iš visų jėgų stengtis, kad nebūtų įtraukta į Luko mirties tyrimą. Bet kas galėjo norėti jį nužudyti? Kas iš aplinkinių saugo paslaptis? Ir, baisiausia, kiek toli tie žmonės – ir ji pati – yra pasiruošę nueiti, kad paslaptis išsaugotų?

„Jei manote išsiaiškinę, kas kaltas, – klystate.“

KIMBERLY BELLE

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI